

[Bollmann]

le indhold var og er vel fortsat, at de to regeringspartier ikke kan enes om indholdet, og at de formentlig aldrig vil kunne enes. Det skal CD ikke beklage, tværtimod. Vi har aldrig kunnet se det rimelige i at gennemføre en sådan værdistigningsafgift. I særdeleshed forekommer det næsten tåbeligt, at man siger til lønmodtagerne: hvis I nu vil opføre jer pænt og holde igen under lønforhandlingerne, så skal I få en værdistigningsafgift.

Jeg ved godt, man har sagt, at den ikke skal give et særlig stort provenu i starten, men vi advarer, for når først afgiftsloven er der, så vil det ikke være vanskeligt at forhøje satsene.

Vi er ikke forbavsede over, at en vis del af socialdemokratiet ønsker denne afgift; det er blot en videreførelse af den tidligere skatteministers tanker. Men det er uforståeligt, at partiet venstre kan gå med til et sådant forslag. Venstre, der gik til valg på nøjagtig det modsatte, har nu solgt samtlige ejerboliger til fordel for nogle måske tvivlsomme fordele for landbruget. Naturligvis er der behov for ændringer i kapitalvindingsskatten i nedadgående retning på landbrugets område. Men man hjælper jo ikke én gruppe ved at gøre det lige så dårligt for en anden gruppe, nemlig boligejerne.

At man så på det sidste har kædet spørgsmålet om afskaffelse af ekspropriationsbeskatningen sammen med værdistigningsafgiften, gør jo ikke sagen bedre.

Derfor kan vi kun opfordre regeringen til, når nu man alligevel ikke kan enes, fuldstændig at opgive planerne om værdistigningsafgift, netop for at skabe ro på dette område før overenskomstforhandlingernes afslutning; så er truslen i hvert fald fjernet dér.

På baggrund af de seneste dystre rapporter om muligheden eller måske snarere de manglende muligheder for løstigning er det vigtigt, at staten går forrest i en begrænsning af udgiftsstigningerne.

På et andet område, der kan få næsten lige så stor betydning, nemlig med hensyn til rentefradragsretten, er det også lykkedes regeringspartierne at sprede en usikkerhed, der kun kan skade forløbet af arbejdsmarkedets forhandlinger.

Spørgsmålet om en begrænsning af rentefradraget er jo ikke nyt, men efterhånden er der tradition for, at hver gang der kommer

en ny skatteminister, så skal der en ny undersøgelse til. Efterhånden har vi vel liggende en 3-4 rapporter, der klart understreger bl. a. vanskelighederne ved at sondre mellem erhvervsmæssig gæld og privat gæld.

Disse betænkeligheder er imidlertid fejlet af bordet, ikke mindst af venstres politiske ordfører, hr. Ellemann-Jensen, der med en flot håndbevægelse i dele af dagspressen har ordnet problemerne ved at sige, han har ubegrænset tillid til skatteministeren på dette område. Jeg tror, at denne tillid er knap så udtalt fra andre sider her i salen.

Siden da har venstres gruppeformand så forsøgt at kvæle denne debat ved at sige, at der i hvert fald ikke foreløbig skal ske noget. Forvirringen er så blevet total, når et tredje medlem af venstres folketingsgruppe og i øvrigt også medlem af skatte- og afgiftsudvalget på det allersidste siger, at det nok overhovedet ikke kan lade sig gøre at foretage en rimelig sondring. Nej, nu skal hele problemet pludselig løses ved, at nye ejere skal af med 20 pct. i udbetaling, når de køber fast ejendom.

Selvfølgelig vil det være udmærket med en større udbetaling, men det kræver under alle omstændigheder en større opsparing, og selv om vi har fået en skatteminister fra partiet venstre, så har vi ikke det sidste halve års tid her i tinget set nogen større velvilje over for forslag, der skulle fremme opsparingen, i hvert fald ikke større, end vi så, da skatteministeren var socialdemokratisk.

Debatten om fradragsretten har løbet i mange år og vil sikkert også foregå lang tid endnu. Den hører ikke isoleret til i en situation som nu, men man må i givet fald gå ind i en større reform, og den tager sin tid.

Vi forlanger ikke og vi ønsker ikke en afskaffelse af fradragsretten for renter, og vi vil ikke tage initiativ til et sådant forslag, men vi har sagt, at hvis der i øvrigt er flertal herfor, så kan det formentlig kun gennemføres som en beløbsbegrænsning for så vidt angår fremtidig gæld og så selvfølgelig med samtidig afvikling af lejeværdibeskatning, grundbeskatning osv. Men også her gælder det, at hvis regeringen virkelig ønsker at hjælpe overenskomsterne igennem på en rolig og rimelig måde, så er der en udmærket anledning til i dag at sige, at i den kommende periode skal der være ro også om dette spørgsmål.